

**MARIN ROTARU, *ANTICHITĂȚILE ELANULUI*, BÂRLAD,
EDITURA SFERA, 2009, 318 P.**

Sub acest titlu scurt, dar sugestiv și acoperind o comoară de informații documentare scoase din „arhivele pământului”, profesorul Marin Rotaru strânge între copertile unei cărți o sumă de „realități arheologice” privind multe milenii de locuire, din preistorie și până în plină epocă medievală, dintr-o microregiune geografică cum este aceea a bazinului hidrografic al Elanului, intrată de mult în literatura de specialitate, printr-o serie de situri arheologice, importante nu doar pentru istoria locală, ci având și rezonanțe în tabloul istoriei generale a țării.

În fapt, ne aflăm în fața volumului II din **Atichitățile Elanului** (primul volum, apărut în 1997, având coautor, alături de Marin Rotaru, pe arheologul Costachi Buzdugan), datorat acum exclusiv profesorului Marin Rotaru și apărut spre sfârșitul anului 2009. Și acest nou volum este rezultatul unei munci de ani și ani, de o tenacitate exemplară, înfruntând nu puține greutăți inerente unor asemenea preocupări de a „supraveghea” și recupera o serie de descoperiri întâmplătoare, datorate acțiunii omului sau unor fenomene naturale, de a le conserva și introduce cu pricepere în circuitul științific de specialitate.

Profesorul Marin Rotaru se înscrie în rândul acelor tot mai puțini dascăli, azi, care pe lângă munca la catedră au și pasiunea cunoașterii istoriei locale, în cazul de față descoperirii, cu precădere, a antichităților din regiunea în care își desfășoară activitatea de autentic „apostol” al satului.

Pe drumul ales cu aproape patru decenii în urmă, Marin Rotaru a avut și un exemplu demn de urmat, un adevărat specialist al cercetărilor arheologice de suprafață, cunoscutele „periegheze arheologice”, la care puțini se mai angajează azi. Este vorba de regretatul profesor Ghenuță Coman, pe care Ion Nestor, creatorul școlii de arheologie medievală în țara noastră, distins discipol al lui V. Pârvan, părintele arheologiei moderne în țara noastră, într-un număr al revistei *Magazin istoric* din 1969 îl gratula cu expresia „admirabilul profesor Ghenuță Coman având în vedere remarcabilele sale contribuții la cercetarea arheologică a județului Vaslui”. În cazul Ghenuță Coman este vorba de o muncă de o viață, concretizată într-o suită de studii și articole având ca dominantă volumul **Statornicie, continuitate. Repertoriul arheologic al județului Vaslui**, București, 1980.

În volumul proaspăt apărut, profesorul Marin Rotaru reunește peste 30 articole și note privind noile descoperiri de situri arheologice din bazinul Elanului, cele mai multe tipărite inițial în paginile unor prestigioase publicații precum *Elanul*, al cărui fondator și redactor șef este, *Prutul* și *Est*, la care se adaugă câteva texte inedite. Nu intrăm în amănunte, lăsând cititorului această plăcere. Dar trebuie să spun că fiecare text în parte și toate la un loc ne aduc informații importante despre **Antichitățile Elanului** din îndepărtata epocă a paleoliticului superior, punctând toate etapele

istoriei multimilenare a zonei, până în plină epocă medievală. Textele sunt îngrijit redactate, însoțite de o ilustrație de bună calitate, amănunt deloc de neglijat, îndeosebi pentru specialiști.

Informațiile științifice din acest volum întregesc Repertoriul arheologic al județului Vaslui, operă de mare valoare științifică, la care regretatul Ghenuță Coman și acum, în ultimele decenii, Marin Rotaru, au o contribuție substanțială.

Dacă adăugăm faptul că profesorul Marin Rotaru este prezent cu lucrări la diverse manifestări științifice, organizate în special de muzeele din Bârlad și Vaslui, că publică îndeosebi în **Elanul** – revistă de cultură editată de Asociația culturală „Academia rurală Elanul” și Școala „Mihai Ioan Botez” din Giurcani, com. Găgești, jud. Vaslui, dar și în alte publicații de specialitate din țară, că a recuperat și donat muzeelor din Bârlad și Vaslui importante piese arheologice, că face educație cu adevărat patriotică elevilor săi pe care îi antrenează în activitățile de cercetare arheologică, atunci trebuie să conchidem că ne aflăm în fața unui **dascăl adevărat**, care nu se mulțumește cu ceea ce a realizat, ci dorește mereu să facă mai mult și mai bine, spre binele comunității în care trăiește și muncește, spre binele școlii și arheologiei românești.

Ioan Mitrea